

BANDET SPECIAL

TEXT: ANNA MATTSSON

Välkommen till Bandet Special. Den här gången är vi på Cirkeln lite yra

av sommar och festivaler och berättar inte om ett utan om sex av våra band. Några är rätt nya, andra har hållit på längre. Vilka är de? Vad spelar de? Vad drömmer de om?

Ett stort tack till alla er som hörde av er. Bandetpresentationerna fortsätter i höst.

KARLSTAD EMIL & THE WARMLANDERS

De är många men kan gärna bli fler. Snudd på ett storband på värmländska. Med fiol och blåsare och Springsteeninspirerad poprock. Bandet vann Rockkarusellen i Örebro Värmland förra året och kom tia totalt. Nu satsar de på att växa.

– det är själva grejen, att vi är så många! Säger Emil Karlsson i bandet Emil & The Warmlanders. Många, det innebär hela 13 bandmedlemmar. Utöver vanlig bandsättning med gitarrer, bas, piano och trummor också fiol och en blåsgrupp.

– Vi var åtta stycken från början, ett kompisgäng från Ingesunds musikhögskola. Men jag ville göra något mer, ta till vara alla de instrument som spelas på skolan, så vi utökade.

Emil var också bestämd över vilken musik han ville göra. Springsteeninspirerad pop/rock.

– Man fastnar så lätt i jazzträsket på skolan. Springsteen är min husgud, hans musik, hans berättande texter, det är honom jag har i åtanke när jag skriver mina texter.

Rockkarusellen

Det har gått bra för Emil & The Warmlanders. De vann Rockkarusellen i Örebro och Värmland förra året, kom tia i landet. Tävlingsen i sig var inte så färdigt, säger Emil, det som betydde mest var att få komma ut och spela. Vilket ibland kan bli problem rent utrymmesmässigt när bandet ska klämma ihop sig på till exempel en liten fritidsgårds-

scen. Hitills har det dock fungerat, med lite god vilja. Senaste månaderna har bandet legat lite lågt med spelningar eftersom det mesta av tiden har gått åt att spela in en ny skiva ”och få den att låta så bra och proffsig som möjligt”. 13 musikstudenter & blivande lärare, man kan ana att kraven är vassa!

– Inspelningen har gått snabbare än vi trott så nu hoppas vi hitta lite spelningar runt om här i Värmland och kanske hemma på Öland där jag kommer ifrån.

Alla bandmedlemmarna är runt 25 och några går ut Ingesund nu i vår som färdiga musiklärare, bland annat Emil själv. Kommer man att fixa att hålla ihop bandet ändå?

– Ja, vi har satsat så hårt på det här i flera år och vi har en så bra gemenskap så jag tror vi kan hålla ihop så gott det går, även om vi måste skingras lite geografiskt på grund av jobb. Vi har just nu inte så stort behov av att repa in nya låtar, vi har ett rätt stort material att ta av, det är en fördel om man inte får tillfälle att repa lika ofta.

Framtiden?

– Jag är realist, det är vi nog allihop, men drömmar har man förstås att få hålla på!

I de musikaliska drömmarna ingår att bli ännu fler på scenen. ”Emil blir aldrig nöjd, han vill alltid expandera”, säger bandkompisarna. Listan över bandmedlemmar innehåller redan ett gäng ”stand ins and guest stars”.

– Visst! Jag skulle vilja göra något med en kör och en hel stråkssektion också! Men det ställer förstås till en del problem när man är många, när man till exempel ska snacka betalning och säger att man vill ha tusen spänn per person...

Till den närmsta realistiska framtiden ligger för Emil jobbet som musiklärare – han har redan en del yrkeserfarenhet bakom sig som gitarrlärare och vet att det kan vara både slitsamt och stressigt.

Men det är värt det, att få lära ut det man själv tycker är så kul. Att få vara med när det plötsligt lossnar för en ung person och han eller hon kommer in i musiken och sitt instrument! ■

www.myspace.com/thewarmlanders

Industrimetallbandet har jobbat hårt i många år och släppt flera album. Riktigt uppmärksammade blev de på Studieförbundets NEMIS-scen på Sweden Rock Festival 2009. Men det har varit en tuff väg. Det går inte att sitta och vänta på skivkontrakt.

Det har varit en lång resa, säger J. Bergman, frontfigur i Man.Machine.Industry. 2000 började det som ett soloprojekt. Det var mer synth-metal då, men 2004 satte jag ihop ett band och har sedan dess lagt allt fokus på att jobba med bandet.

Man.Machine.Industry är en industrimetalltrio från Stockholm som består av J. Bergman, gitarr och sång, Thomas Manell, trummor, Jim Bergman, gitarr och Misha Sedini, bas (endast live).

De har släppt två fullängdsskivor och en EP. Dessutom finns videor till deras låtar The Devils Blues... To Hell and Back och The Hunt med i PS3/X-BOX-spelet The Darkness, som lanserades över hela världen 2008. De släppte sitt senaste album, White Trash Devil In a Jesus Christ Pose 2010 på det skivbolag där band som Crucified Barbara, Krux och Switch Opens också ligger. Bolaget föll för MMI vid deras spelning på

Studieförbundets NEMIS-scen på Sweden Rock Festival 2009.

Många spelningar

Under 2010 gjorde bandet sedan runt 30 spelningar för att följa upp skivsläppet.

– Det blev rätt tufft för basisten och trummisen, som var med då, att vara borta så mycket från sina familjer, så de hoppade tyvärr av bandet för ett halvår sedan. Men nu har nya killar tillkommit så i sommar ska vi skriva musik och spela in vårt tredje album, berättar J. Bergman. Det känns spännande för det är första gången som jag släpper in andra bandmedlemmar i låtskrivandet. Vi har spelat en del under våren, men nu ska vi bara jobba med albumet. Vi har faktiskt tackat nej till gig för att inte tappa fokus, så om det inte dyker upp något stort håller vi oss hemma.

J. Bergman har spelat länge och har varit

BANDET SPECIAL

med i många band. För att kunna arbeta effektivt med musiken har han nu byggt en egen studio. Det är så lätt att göra bra inspelningar med de hjälpmedel som finns idag.

– Kan man bara ratta ett vettigt ljud så funkade det utan att man behöver hyra en dyr studio, bortsett från när man ska spela in trummorna, säger han.

– Det är svårt att sälja skivor nu, särskilt om man inte är ett stort namn, men det är ändå en självklarhet för oss att göra det här. När vi är klara får vi hoppas att bolaget gillar skivan och vill släppa den, annars gör vi det själva.

– Det är så med allt i musikbranschen idag. Man måste jobba själv. Det går inte att bara repa och hoppas på att något ska hända. Att bygga ett kontaktnät är minst lika viktigt som hur musiken låter. Bra låtar är såklart viktiga, men de gör ingen nytta om de inte kommer ut, säger J. Bergman.

Jobba hårt

– Numera måste man också vara försiktig med att skriva på förlags- och managementkontrakt och liknande. Det har dykt upp många små företag i skivbolagsdödens kölvatten och de tar ofta på sig för mycket. Därför gör jag det mesta själv och fungerar som både bokare och manager.

– Om jag skulle ge andra ett råd så är det att jag inte tycker att man ska sitta och vänta på ett skivkontrakt. Det råder så stor konkurrens i alla genrer att man måste hitta nya vägar ut till publiken. Det bästa är att jobba hårt på nätet och kontakta bokare och spelställen själv. Då bygger man också upp ett kontaktnät. En annan bra väg till en publik är att gå ihop med andra band och arrangera gig tillsammans. Då är chansen större att alla banden får en publik och man kan dessutom hjälpa varandra med andra saker. ■

<http://manmachineindustry.blogspot.com>
www.facebook.com/manmachineindustry
www.youtube.com/manmachineindustry